

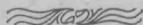
Tedaj je vstopil Tonček ter opomnil Lojzeka: »Od-
idiva!« In izginila sta.

Mati se je zbudila in premišljevala čudni sen. Spoznala je, da Bogu ni všeč, če ona preveč prejokuje po detetu in se ne vda v božjo voljo. Ni li, kakor da bi mu zavidala nebeško veselje in raj? Vtolažila se je počasi.

Pozneje enkrat je zopet videla v sanjah malega Lojzeka, ki se je z mnogimi otroki igral v prelepem vrtu, nasejanem z najkrasnejšimi cvetkami. In odslej ni žalovala več. Vdala se je popolnoma v sveto voljo tistega, ki je učil:

»Pustite malim k meni priti, ker njih je nebeško kraljestvo.«

Fr. Zupančič.

Kako je Darko skrbel za svojo cvetico.

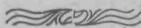
Takole je bilo. Mali Darko je slišal, kako so njegova mati, ki so zalivali cveticam, potožili očetu: »Oh, ta Darkova cvetka bo pa zvenela, tako žalostno poveša liste. Škoda, škoda cvetke!« — Drugi dan so zopet zalivali mati cveticam. Kako so se začudili, ko so zagledali ob Darkovi cvetki majhen Marijin kip. Veli listi so se dotikali Brezmadežne in jo prosili pomoči. Na vrt pride Darko in pove mamici: »Marijo sem jaz k cvetki postavil. Saj ste večkrat rekli, da se mi v Marijinem varstvu ni treba bati niti smrti. Tudi cvetka v Marijinem varstvu ne bo umrla. Kajne, mamica!« Otrok je uprl svoje oko v materino oko, ki ga je srčna radost nad otrokom orosila. Dvignili so mati otroka in rekli: »Da, Darko, cvetka ne sme umreti!« ...

Otroci moji — ta cvetka, ta nežna cvetka — to so vaša mlada srca. Prišli bodo viharji, prišle nezgode, ki bi vaša srca strle, če bi bila brez opore. A pod Marijinim varstvom, ljubi moji, pri Mariji, ste varni. Zatekajte se pridno k njej, vsak dan ji izročajte svoja mlada srca — z vso ljubeznijo, vso radostjo. Marijine svete roke vas bodo tudi v bodoče varovale in vodile po pravi poti. Saj je Marija vaša Mati.« — — —

Ljubi čitateljčki »Angelčkovi«, ali ste slišali? O, da bi vsi otroci začeli novo leto z Marijo, z Marijo in pod Marijinim varstvom celo leto in celo življenje ostali — kako bi cvetele nežne rožice, bele lilije — vaša srca;

kako bi cvetele, kako bi se jih veselili mi vsi, o kako bi vas ljubil mili Jezus v tabernaklju... Vaša mladost bi nikdar ne umrla.

Jak. Soklič.

Mladim junakom.

Učitelj razdeli učencem listke in jim naroči, naj vsak zapiše, kaj najraje dela. Učenci so napisali raznovrstne odgovore. Nekateri so zapisali, da se najraje učijo, drugi, da najraje jedo. Kaj mislite, kaj sta pa zapisala dva zanikrna in poredna učenca? Odgovorila sta, da najraje pijeta.

Lahko si mislite, kako je dobrega gospoda učitelja razžalil tak odgovor. Dva šolarčka najraje pijeta! Kaj bo iz takih učencev, ko bosta dorasla? Gospod učitelj je videl že naprej, kako bosta pila in pila in postala grda pijanca.

Tudi vi, mali bralci »Angelčka«, se čudite, kako more mlad učenec najraje piti kislo vino, grenko pivo ali celo pekoče žganje. Nič nimate radi takega tovariša.

Vi gotovo niste taki, da bi izmed vseh opravkov najraje pili. Najbrže pa je že kak tak med vami, ki tu pa tam rad pokusi kako opojno pijačo. Celó nekako imenitno se mu zdi, če pije. Pijanec seveda noče postati, to se mu zdi silno grdo. Če mu rečete, da bo pijanec, bo na vas hud.

Le počasi, mali bralec, ki ga rad včasih pokusiš. Gotovo si že slišal povest o dečku, ki je ukradel najprej samo eno šivanko, potem pa je kradel toliko časa, da je bil obešen. Kakor se je ta fantiček po malem navadil krasti, tako se tudi ti pomalem lahko navadiš piti in postati celo pijanec. Pijanec, to pa že ne, to gotovo ne maraš postati.

Tej nevarnosti se boš najlaže izognil, če sedaj, ko si še majhen, prav nič ne piješ. Pij vodo in mleko; vina, piva in žganja pa nikakor ne! Saj veš, kar se je Janezek naučil, to Janez tudi zna. Če je Janezek pil, bo pil tudi Janez; če pa Janezek nikoli ni pokusil opojne pijače, tudi Janez ne bo maral zanjo.